

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΠΟΡΝΗΣ

Θάνατο ένα βράδυ που οι ψυχές απ' τον βορρηνά θά φρίσσουν
σύντας τὰ μπλάβα βλέφαρα τῆς Πόρνης. μ' ἀγωνία,
μέσ' στήν ἀγκάλη τοῦ στερονοῦ ἐραστοῦ της, — ὦ εἰρωνεία! —
σ' ἕναν σπασμὸ σπαραχτικὸ γιὰ πάντα θά σφαλίσουν!

Οἱ ἄλλες οἱ Πόρνες, ἔντρομες τὸν Θάνατο ὡς γροικήσουν,
θά τρέξουνε μισόγυμνες στήν κάμαρα τὴν κρούα,
κι' ἀφοῦ γιὰ λίγο σκούξουνε, βουβές, τὴν « Ἐργασίαν
τὴν διακοπεῖσαν πρὸς στιγμήν » ... θά πᾶν νὰ συνεχίσουν!

— Μόνη της τότε ἡ γρηὰ Μαντόμ, σὰν μιὰ στυγνὴ Εἰμαρμένη,
μὲ τὴ βαθύχροη ρόμπα της ὡς τὰ μηργιά συρμένη,
μὲ μι' ἀκαθόριστη ματι' τὸ πτώμα θ' ἀντικρίζη.

— Καὶ στὴ γωνιά, κάποια χλωμή, θλιμένη, Παραγία,
(θὲς ἀπὸ κάποια σύμπτωση, θὲς ἀπ' τὴν ὑγρασία)
μέσα στὸ φῶς τὸ ζοφερὸ τῆς τρώγλης ... θά δακρῶζη! ...

(Ἀπὸ τὸ "ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΖΩΗΣ")

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Σὲ ξαναβλέπω ... πόση διαφορὰ!
ποῖν' ὁ καιρὸς π' ἀντάμα εἶχαμε ἀπλώσει
τῆς νειότης τὰ πρωτόβγαλα φτερά
καὶ τίς μικρὲς καρδιές μας εἶχε ἐνώσει

ἡ πρώτη ἀγάπη τόσο τρυφερά.
Φιλόδοξη κινήγησα στὴ γνώση
νὰ βρῶ μιὰ τάχα ἀνώτερη χαρὰ
κι' ἀσώτεψα ὅτι ὥραϊο μοῦχες δώσει.

Ἐσὺ σ' ἕνα χωριάτικο σπιτάκι
μὲ μιὰ γυναῖκα ἀπλὴ κι' ἕνα παιδάκι
μπήκες νωρὸς σὲ σίγουρο λιμάνι.

Μὰ ἐγὼ γιὰ τίς χαρὲς αὐτὲς ἀνάξια
πῶς λαχταρῶ τὴ μαύρη μου μονάξια
λίγη στοργὴ νὰρχόταν νὰ γλυκάνη!

ΣΤΟ ΝΤΙΚ

Μαζί με τὸν ἀφέντη σου εἶχες νοιώσει
κι' ἐσύ γιὰ μένα ἀγάπη περισσὴ
κι' ὅσα ἢ καρδιὰ λαχτάραγε νὰ δώση
χάδια σ' ἐκεῖνον τᾶπαιρνες ἐσύ

Μέσ' τὴν ἀπαντοχὴ μου, πὸν μετροῦσε
γιὰ χρόνια τὶς στιγμές, πόσες φορὲς
πρωτοφτασμένο ἐσύ σουν μὲ χαρὲς
καὶ πίσω ὁ ἀγαπημένος μου ἀκλουθοῦσε

Κάποιες φορὲς ἀκόμα, ὀδηγῆμένο
ἀπ' τὴν συνήθεια ἀγάπης μακρονῆς,
ἔρχεσαι σὺ Ντικὰκι ἀγαπημένο.
Μὰ τώρα πιά δὲν σ' ἀκλουθαίει κανεῖς.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ

ΠΕΡΑΣΑΝΕ ΤΑ ΝΙΑΤΑ ΜΑΣ

Πόσο γαλήνιο ἦταν τὸ βράδυ!

Κατάσπρος ὁ οὐρανὸς σὰ μάρμαρο,
Καὶ τὸ φεγγάρι ἦταν πετράδι
Πὸν σπάταλα φωτοβολοῦσε.
Κι' ἦταν τ' ἀγέρι, σὰν ἀνάσασμα
Πὸν βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλια κοιμισμένης κόρης,
Κι' ἦταν τ' ἀγέρι πὸν πετοῦσε
Σὰ μύρο.
Κι' ἦταν τὸ κάθε δέντρο γύρω
Σὰν ψεύτικο μπουκέτο.
Κι' ἦτανε τὸ χορτάρι πὸν πατούσαμε
Τόσο ἀπαλὸ καὶ τόσο ἄβρὸ
Καθὼς ταπέτο.
Κι' ἡ σιωπὴ γιὰ τὴ ψυχὴ μας ἦταν χάρδι.

Πόσο γαλήνιο ἦταν τὸ βράδυ!